

חזרה לאתר

כבר?

הוא חבט בקודקודה. אחר כך דחף אותה לקיר ואז משך אליו את הכסא הניף אותו והטיח בה. הכסא התרסק על ראשה. דם נזל על פניה.

"אריה," היא אמרה.

הוא אגרף את ידו ותקע אותה בתנופה לתוך צלעותיה. היא קרסה על בירכיה. הוא הכה על עורפה והיא השתטחה כולה על הרצפה. גופה התכווץ.

"אריה," אמרה בקול חנוק מכאב. אבל אריה לא הקשיב. הוא התכופף אליה, משך בציצית שערותיה המגואלת בדם ושמט את ראשה למרצפת.

"אריה," היא לחשה אליו. זה לא הספיק לו. בכלל לא הספיק. עוד היה לו מטען גדול של רגשות בפנים, מטען שביקש להשתחרר. לכן קם ובעט בה חזק. אחר כך בעט שוב.

"אריה," אמרו לו שפתיה.

הוא הפסיק והביט בה מתנשף, כמו פֶּסֶל שסוקר את עבודתו.

"אריה," היא אמרה בקול שכמעט לא נשמע, "אריה."

"מה?" ענה אריה.

נשימותיה נעשו כבדות. רועשות. עיניה היו עצומות כמעט.

"יש קציצות במקרר אריה, תחמם לך," היא אמרה בקול שכמעט לא נשמע.

"אני לא רעב," אמר אריה, "אני רק הרוס מעייפות." הוא באמת היה עייף. זרועותיו הפכו

כבדות פתאום. ברכיו רעדו. הוא השתומם על הלאות הזאת, הפתאומית, ושאל את עצמו

אם אין זה אלא סימפטום של גיל. הרי רק לפני חודש מלאו לו ארבעים וחמש. הגיע הזמן

לעשות בדיקות. לב. לחץ דם. דברים כאלה. לרגע אחד חטוף היה נדמה לו שהוא יכול

לראות את עצמו עומד מעליה, כפי שהיא ראתה אותו, מבעד לחרכי עיניה הנפוחות,

שטופות הפחד: זֶקֶן.

"כוס קפה," מלמל אריה, "קפה שחור, חזק, זה מה שאני צריך."

נשימותיה הפכו כבדות יותר ויותר. בסדקים שבין עפעפיה התגלגלו לובני עיניה כמו שברי צלחת.

”את רוצה שאני יעשה לך גם?” שאל אריה.

אבל היא לא ענתה לו.

”אולי אחר כך,” אמר אריה. הוא נשכב לצידה. חום גופה נזל למרצפות והתפוגג. האם היא

מתה? כבר?

דקה עברה והוא נרדם.

4 במרס 2005

[חזרה לאתר](#)